

Ekstrasamlinger. Og saa Rigsdagen! Ja, naar man erindrer Forhandlingerne her i Januar 1907, da Forslaget om en Bevilling til en Ekstrasamling forelaa, synes der kun at være saare ringe Udsigt til Gentagelse af en saadan Bevilling. Ekstrasamlingen var af Udvalget motiveret med Ønsket om at blive færdigt, Bevillingen var af Ministeriet motiveret med dette Ønske, og Flertallets Ordfører motiverede udelukkende Flertallets Tilslutning til den søgte Bevilling med det Hensyn, at det Arbejde, det kirkelige Udvalg havde faaet forelagt, „skulde det have Lov til at gøre færdigt“. Men samtidig tog Flertallet ogsaa al mulig Reservation mod flere ekstraordinære Samlinger, og to af Tingets Grupper var mod Bevillingen og foreslog at nægte Bevillingen. Fra alle Sider var der altsaa den Gang Erkendelse af, at der ønskedes en Ekstrasession, for at Udvalget kunde blive færdigt. Den Mulighed, at Ministeriet eller Udvalget nu senere kunde ønske at faa et eller andet nyt Arbejdsstof behandlet, og at dette kunde være af den Betydning og Vægt, at det kunde omstøde Tingets Betænkeligheder, som sidst kom til Orde, og faa Tinget til at bevilge nye Ekstrasamlinger, synes mig derfor at være saa ringe, at der neppe kan være Anledning til at lovgive af Hensyn til denne yderst problematiske Udsigt.

Men i alle Tilfælde, det ærede Medlems Forslag vilde, om det blev vedtaget, ikke muliggøre nogen Samling af det kirkelige Udvalg, før den Sag igen havde været for Rigsdagen, og før en Ekstrasamling var bleven muliggjort ved en Bevilling. Derfor siger jeg, at det ærede Medlems Forslag har i og for sig uendelig ringe Betydning. Det er vel nærmest opstillet som et Symbol, og om Tinget vilde vedtage det eller ikke, kunde for saa vidt være ligegyldigt, idet intet kunde ske, før Rigsdagen igen havde haft Lejlighed til udtrykkelig at vedtage, at Udvalget skulde samles til et Møde. Men under disse Omstændigheder finder jeg, at det vilde være ret ønskeligt at vedtage et Forslag til Lov om Forlængelse af det kirkelige Udvalg.

Borghjerg: Den højtærede Kultusminister sagde, at mine Underændringsforslag var fremkomne i sidste Øjeblik. Jeg

maa dog hævde, at de ere trykte og omdele i Gaar med forretningsordensmæssig Frist, og det er vist meget respektabelt at overholde Forretningsordenens Frister, naar en saa stor Sag gaar direkte til anden Behandling uden Udvalg og kommer til anden Behandling en Ugestid efter første Behandling. Der har været Tid for alle Medlemmer til at sætte sig ind i disse Forslag. De ere nøje gennemtænkte, og jeg haaber vel udarbejdede, ogsaa det Forslag, Nr. 11 til § 17, som Ministeren mente var alt for kortfattet og manglede Detailler. Det er jo en Skønssag, om man vil give et saadant Forslag en mere eller mindre omfattende Form, og jeg tror, der meget godt kunde administreres efter dette. Men for øvrigt har jeg i 1902 om samme Sag stillet et Ændringsforslag paa 10 Paragraffer, og vil Folketingets Flertal slutte sig til Princippet og mene, at det var bedre at faa Sagen mere detailleret udarbejdet, kunde det udmærket lade sig gøre til tredje Behandling.

Den højtærede Kultusminister spurgte mig om et enkelt Udtryk, nemlig hvilke de „kvalificerede“ Ansøgere ere. Det mente Kultusministeren trængte til nærmere Forklaring. Jeg henviser til, hvad den højtærede Kultusminister selv har stemt for den 14. Marts 1902. Da vedtog Folketinget et Forslag om Menighedsraad, hvorefter det ganske vist var Ministeren, ikke Menighedsraadet, der valgte, vragede og bestemte, hvem der var kvalificeret, men hvor det udtrykkes paa følgende Maade: „Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet henlægger af Ansøgningerne dem, der ifølge de gældende Regler saavel om Adgang til Præsteembeder i Almindelighed som om Adgang til det specielle Embede ikke kunne komme i Betragtning.“ Ja, det er Sagen. Det er der givet med nogle andre Ord, jeg har givet det med Ordet „kvalificerede“. Vil Ministeren hævde, at det kan Ministeren afgøre, men det kan et Menighedsraad ikke, vil jeg dertil sige, at jeg tror, at et fornuftigt Menighedsraad godt kan tage Bestemmelse derover, og Ministeren kan selvfølgelig udfærdige et Cirkulære, der giver de nærmere Oplysninger og Regler, som ville være nødvendige dertil. Det er mit Svar paa Ministerens Forespørgsel.